

Zima se je bližala koncu. Snega je bilo le še prav malo po osojnih dolinicah. Rumene trobentice in bele marjetice so se že prikazovale po bregovih. Kokov Janezek je bil menda že pozabil, kako gorko je tisto brezovo olje! Rad bi bil zopet videl grajski ribnik. Zato steče nekega dné proti gradu pogledat, ali je tam še kaj ledu. Toda vse je bilo že kopno. Le še po sredi je plavala ledena plošča. »Oj kako prijetno bi bilo, ko bi se vozil na tej ledeni plošči«, vzdihne Janezek. Nato hitro skoči po dolg kol in ž njim spravi ledeno ploščo h kraju. Malo jo poskusi s kolom, če je dovolj močna, in potem stopi na njo. Lepo prijetno je bilo se voziti od brega do brega, ali kakor je rekel Janezek, v ,Ameriko'!

Nesreča pa ne počiva, kar menda veste. Zato je pa tudi Kokovega Janezka obiskala. Komaj se je bil na ledeni plošči napotil drugič v ,Ameriko', počil je led pod njim in Janezek se je zvrnil v mrzlo vodo. O, kako je klical na pomoč! Angeljček varih je bil vendar še toliko usmiljen, da je ravno v tistem času pripeljal grajskega hlapca, starega Matijo, mimo ribnika. Ta je izvlekel Janezka iz ,morja' in ga peljal v grad. Tam so ga lepo preoblekli in posušili. Grajska Anica pa je sporočila Kokovim, naj pridejo po otroka.

Kokov Janezek je sedaj ozdravljen. V Ameriko si menda več ne želi; vsaj v tisto mrzlo in mokro ne. Zato pa rajše varuje domačo peč in se pogovarja z dedkom.

Fr. —ek.

Ki zbrisati jih moči ni . . . !

Ko zbríše mamica ljubeča
Otroku solze iz oči,
Izgine hipoma nesreča
In ličece se razvedrí.

Pa vzrase časih dete malo
In blago mater žalosti,
Solzé budi ji le v zahvalo,
Ki zbrisati jih moči ni!

L. Črnej.

